

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Uv 392/06
19.03.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Obrada Andrića i Tomislava Medveda, članova veća, sa savetnikom Nadeždom Nikolić, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužilje mal. NN, koju zastupa majka AA, radi poništaja rešenja tuženog Vojne pošte aa, Odeljenja za stambene poslove – Pravni odsek, Up-2 broj 78-2/03 od 28.03.2003. godine, u predmetu stambenom, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 19.03.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, žalba tužilje izjavljena protiv rešenja Vojne pošte 1313 Beograd, Odsek za stažiranje Up-1 broj 5308-7/2000 od 26.11.2002. godine, kojim je poništeno rešenje VP aa Up-1 br. 5308-2/2000 od 12.12.2000. godine, kako je to navedeno u stavu prvom dispozitiva rešenja, a stavom drugim dispozitiva odbijen je zahtev tužilje za davanje stana u zakup na neodređeno vreme zaveden pod Up-1 br. 5308-6/2000 od 19.11.2002. godine i od 31.10.2000. godine.

Tužilja tužbom, koju je podnela Vrhovnom vojnom sudu, osporava zakonitost rešenja tuženog organa i predlaže da se ono poništi. U tužbi navodi da je utuženim rešenjem povređen zakon na njenu štetu iz razloga što po razvodu roditelja nije prestala da bude član porodičnog domaćinstva pokojnog oca BB, pa stoga smatra da ima pravo na dodelu odgovarajućeg stana u Garnizonu aa. Ukazuje i na to i da je prvostepeni organ pogrešno postupio kada je poništio svoje rešenje od 12.12.2000. godine, pri čemu se nije pozvao na određena pravna sredstva na osnovu kojih je izvršio poništaj navedenog rešenja.

U odgovoru na tužbu tuženi organ ostao je pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio da se tužba odbije.

Vrhovni sud Srbije je dana 21.11.2006. godine, preuzeo nerešene predmete Vrhovnog vojnog suda koji se odnose na upravne sporove pokrenute pred Vrhovnim vojnim sudom do 31.12.2004. godine, među kojima i predmet Up. 914/03, koji je zaveden kod ovog suda pod brojem U-V. 392/06.

Nakon razmatranja spisa predmeta, ocene navoda tužbe i osporenog rešenja Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba neosnovana.

Po oceni suda pravilno je tuženi organ postupio kada je odbio žalbu tužilje, nalazeći da je prvostepeni organ u izvršenju presude Vrhovnog vojnog suda Up. br. 1262/02 od 24.10.2002. godine, kao i po zahtevu tužilje od 19.11.2002. godine doneo zakonito rešenje. Ovo sa razloga što iz dokaza u spisima predmeta proizlazi da nije sporno da je nakon razvoda braka između AA, majke tužilje i BB sada pokojnog – oca tužilje, tužilja kao maloletno dete poverena na dalje čuvanje, staranje i vaspitanje majci, kao i da po razvodu braka nije postojala zajednica života između ćerke i oca, zbog čega je tužilja prestala da bude član porodičnog domaćinstva BB koji je nosilac prava na stan. Stoga u smislu člana 5. stav 2. tačka 3. a u vezi člana 8. stav 1. tačka 4. i člana 14. stav 2.

Pravilnika o načinu, kriterijumima i merilima za davanje stanova u zakup i dodeljivanje stambenih zajmova za rešavanje stambenih pitanja zaposlenih u SMO i VJ („SVL“ br. 20/02), na koje odredbe se pravilno pozvao tuženi organ u osporenom rešenju, tužilja nema pravo na stan u zakup na neodređeno vreme, po osnovu utvrđenog prava njenog oca BB, koji je poginuo 19__ godine, kako su to pravilno ocenili organi u postupku.

Sud je cenio navode iznete u tužbi da je prvostepeni organ pogrešno postupio kada je u stavu prvom dispozitiva rešenja poništio svoje rešenje od 12.12.2000. godine, bez pozivanja na određena pravna sredstva, pa je našao da ovakvim postupanjem prvostepenog organa nije povređen zakon na štetu tužilje. Prvostepeni organ je poništio rešenje od 12.12.2000. godine, koje rešenje je već poništeno presudom Vrhovnog vojnog suda Up. br. 1262/02 od 24.10.2002. godine, a iz razloga što je doneto na osnovu propisa koji su odlukom Saveznog ustavnog suda oglašeni neustavnim i stavljeni van snage, pa nije trebalo ponovo poništavati to isto rešenje, već samo odlučiti o zahtevu tužilje za dodelu stana kako je to učinjeno stavom drugim dispozitiva prvostepenog rešenja. Međutim sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je ocenio da ovaj propust ne dovodi u pitanje zakonitost rešenja donetih u postupku.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je našao da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužilje, pa je, na osnovu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 19.03.2008. godine, U-V. 392/06

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Nadežda Nikolić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RS